

INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISECH

SBÍRKA ZÁKONŮ 2022

Částka 35 – čís. 62

Nařízení vlády, kterým se mění nařízení vlády č. 136/2015 Sb., o rovnocennosti některých zkoušek a odborných kvalifikací zvláštní části úřednické zkoušky, ve znění nařízení vlády č. 157/2019 Sb., a nařízení vlády č. 1/2019 Sb. o oborech státní služby.

Účinnost od 1. 4. 2022.

Částka 76 – čís. 164

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 360/2021 Sb., kterou se mění vyhláška č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů.

Účinnost od 25. 6. 2022.

Částka 90 – čís. 195

Zákon, kterým se mění zákon č. 283/2021 Sb., stavební zákon.

Účinnost od 1. 7. 2022.

Částka 90 – čís. 197

Zákon o zvláštních postupech v oblasti územního plánování a stavebního řádu v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace.

Účinnost od 1. 7. 2022.

*Právní předpisy vybral:
Mgr. Pavel Machata, MMR*

INFORMACE Z VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ SOUDŮ Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2022, č. j. 10 As 226/2019-46

ÚZEMNÍ PLÁN KRALUPY NAD VLTAVOU

*§ 30 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů
§ 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů*

Krajský soud zrušil část územního plánu, která stanovila podmínku, že územní studie požadované tímto územním plánem musí být zpracovány do 6 let od jeho vydání. Město (odpůrce/stěžovatel) se proti rozsudku bránilo kasační stížností.

Nejvyšší správní soud k tomu uvedl, že požadavek na zpracování územní studie nesmí být brán na lehkou váhu a vždy je nutné pečlivě zvážit, jak dlouhá doba bude ke zpracování územní studie stanovena. Po dobu, kdy není zpracována územní studie, na daném území působí v podstatě něco jako stavební uzávěra. Obecně platí, že lhůta ke zpracování územních studií by měla být stanovena maximálně v jednotkách, ne desítkách let.

S ohledem na uvedené by lhůta ke zpracování územní studie, která byla požadována územním plánem, mohla být sama o sobě přiměřená, neboť 6 let odpovídá jednotkám let. Nelze však odhlédnout od dalších okolností posuzované věci. Podle odůvodnění návrhu územního plánu byla plocha P26 částečně obsažena již v původním územním plánu odpůrce z roku 2002 a byla rozšířena změnou č. 2 v roce 2008 a změnou č. 3 v roce 2012 (touto změnou do této plochy byly zařazeny i pozemky navrhovatelky). Využití této plochy bylo vždy podmíněno zpracováním územní studie. Od vydání zmiňované změny územního plánu z roku 2012, kterou byla stanovena podmínka zpracování územní studie pro pozemky navrhovatelky, však lhůta pro zpracování územní studie k pozemkům navrhovatelky fakticky v součtu činí celkem 11 let (konec lhůty podle územního plánu by byl v roce 2023). To by samo sobě nutně nemuselo být zásadním problémem, pokud by ovšem stěžovatel opakovaně požadavek na zpracování územní studie k ploše P26 v územním plánu náležitě zdůvodnil (např. by uvedl, proč ještě nebyly zpracovány územní studie, nakořím se změnilly podmínky v území, že je potřeba zpracovat novou územní studii atd.). To v projednávané věci nebylo splněno. Stěžovatel se v územním plánu (jeho odůvodnění) nijak nevěnoval tomu, že již dříve byl stanoven

požadavek na zpracování územní studie, a nezdůvodnil, proč je nutné znovu stanovit nový časový úsek, v němž se má pořídit územní studie. Nevysvětlil tedy, proč je takové řešení nezbytně nutné. Navrhovatelce proto bylo v podstatě znemožněno jakkoli nakládat s pozemky ve svém vlastnictví, aniž by jí odpůrce důvody tohoto postupu náležitě vysvětlil.

Rozsah, ve kterém soudy mohou územní plán zrušit, se primárně odvíjí od aktivní věcné legitimace navrhovatele, který není oprávněn požadovat zrušení opatření obecné povahy ve větším rozsahu, než ve kterém tvrdí, že jej zkrátilo na jeho právech, a sekundárně od návrhového petitu. Z toho plyne, že soudy jsou oprávněny s ohledem na aktivní legitimaci navrhovatele a petit návrhu zrušit nejen komplexní regulaci určité části území, ale i dílčí pasáž, nevyhovující větu, část věty, podmínku či slovo v textové části územního plánu. Konkrétní derogační zásah je tedy pokaždé individuálním výstupem soudního přezkumu. Podstatné je, aby zrušení části územního plánu bylo v souladu se zásadou zdrženlivosti a proporcionality a nemělo za následek podstatnou změnu poměrů ve vztahu k ostatním částem.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2022, č. j. 4 As 293/2021-74

ÚZEMNÍ PLÁN DRÁSOV

§ 43 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

Za součást odůvodnění vyhovujícího stanoviska orgánu ochrany zemědělského půdního fondu (ZPF) je nutno považovat i vysvětlení uvedené v návrhu územního plánu vysvětlující důvody záboru ZPF.

Podle § 43 odst. 3 stavebního zákona mimo jiné platí, že *územní plán ani vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území nesmí obsahovat podrobnosti náležející svým obsahem regulačnímu plánu nebo územním rozhodnutím, pokud zastupitelstvo obce v rozhodnutí o pořízení nebo v zadání územního plánu nestanoví, že bude pořízen územní plán nebo jeho vymezená část s prvky regulačního plánu; tato skutečnost musí být v rozhodnutí zastupitelstva výslovně uvedena*. Smyslem tohoto ustanovení tedy není omezit rozsah regulace obsahově odpovídající regulačnímu plánu v územním plánu. Jeho smyslem je pouze zajistit, aby územní plán tuto regulaci obsahoval pouze s vědomím a výslovným souhlasem zastupitelstva.

Nejvyšší správní soud odmítá výklad stěžovatele, podle nějž ze znění zákona vyplývá, že územní plán může obsahovat pouze jednotlivé prvky regulačního plánu a nemá jej svojí přehnanou podrobností nahrazovat pro celé území obce. Tento výklad nemá žádnou oporu v textu zákona. Použití výrazu „prvky“ v textu výše citovaného ustanovení neznamena, že regulace má být uplatňována pouze na části území, nýbrž znamená pouze to, že pořizovatel územního plánu do něj nemusí zahrnout všechny regulační prvky, jež by obsahově náležely do regulačního plánu, nýbrž že si může sám zvolit rozsah a podrobnost regulace. Smyslem tohoto ustanovení tak je pouze zvýšit pře-

hlednost územně plánovací dokumentace a zjednodušit proceduru jejího přijímání tím, že se obcím umožní zahrnout regulaci, jež by svojí podrobností spadala do regulačního plánu, již do samotného územního plánu. Pokud tak obec již při přijímání územního plánu ví, že bude chtít v některých oblastech regulovat území podrobněji, nemusí vydávat dva samostatné dokumenty, nýbrž celou regulaci zahrne do územního plánu. Takový postup lze přitom i z hlediska přehlednosti územně plánovací dokumentace shledat jako naprosto správný.

Samotná skutečnost, že regulaci typů střech či pohledových bariér některé z již existujících staveb nespĺňují, tak nezakládá nepřijatelnost této regulace. Pro to, aby bylo možno uvažovat o převažujícím charakteru zástavby, není nezbytné, aby jej splňovaly všechny stavby v dané lokalitě. Smyslem územního plánu nemá být jen konstatování toho, jak daná lokalita vypadá, ale i stanovení toho, jak se má vyvíjet, tedy jak má vypadat do budoucna. Dlouhodobým cílem by pak mělo být postupné přibližování se charakteru lokality k ideálu, který zakotvuje územní plán. I existující stavby budou při případných přestavbách, přístavbách či po jejich zbourání a nové výstavbě vždy poměřovány požadavky platného územního plánu tak, aby se v dlouhodobém horizontu dosáhlo toho, že z charakteru zástavby (tak jak jej vymezuje územní plán) se bude vymykat stále menší a menší část staveb.

Jak regulace výšky římsy, tak regulace výšky střechy má své urbanistické opodstatnění, přičemž nelze tvrdit, že jedna z nich je lepší než druhá.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2022, č. j. 1 2 As 2/2020-68

ÚZEMNÍ PLÁN NAHOŘANY

§ 4 odst. 1 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů

Krajský soud zamítl návrh na zrušení části územního plánu, která zařazovala pozemky navrhovatelů do plochy smíšené nezastavěného území. Navrhovatelé v průběhu pořizování územního plánu navrhovali, aby jejich pozemkům byl přiřazen způsob využití plochy rekreace – plochy staveb pro rodinnou rekreaci. Regulaci územního plánu považovali navrhovatelé za neproporcionální ve vztahu k zásahu do jejich práv. Dále brojili proti vypořádání námitek, které v rámci přijímání územního plánu vznesli, a proti obsahu stanovisek dotčených orgánů včetně podkladů, ze kterých stanoviska vycházela.

Nejvyšší správní soud poprvé rozsudek krajského soudu zrušil, neboť se neztotožnil s jeho závěrem o nemožnosti věcného přezkumu stanovisek závazných pro vydání územního plánu. Uvedl, že pokud by nebylo možné v rámci řízení o zrušení územního plánu tato stanoviska přezkoumat z hlediska věcné správnosti, zůžil by se rozsah přezkumu na pouhé ověření, zda pořizovatel územního plánu převzal podmínky uvedené ve stanoviscích za své, a soudní přezkum by se tak stal čistě formálním.

Krajský soud následně přezkoumal podkladová stanoviska a návrh na zrušení části územního plánu znovu zamítl s tím, že stanoviska jsou zákonná a věcně správná.

Druhý rozsudek krajského soudu Nejvyšší správní soud potvrdil. Uvedl, že stěžovatelé nemají právní nárok na zařazení svých pozemků do takové plochy funkčního využití, jaké by si přáli. Ani skutečnost, že v rámci přípravy územního plánu bylo jejich pozemkům přiřazeno požadované funkční využití, nezakládá legitimní očekávání ohledně této skutečnosti. Proces pořizování územně plánovací dokumentace je dynamický. Zadání územního plánu je pouze východiskem celého procesu, avšak stavební zákon nestanoví, že by výsledek tohoto procesu (tj. schválený územní plán) měl obsahově plně korespondovat s obsahem zadání.

Je zásadně věcí autonomního politického uvážení obce (samozřejmě v mezích limitů daných zejména zákonem a nadřazenými nástroji územního plánování), jakým způsobem uspořádá své území. Pro kroky, které se dotknou subjektivních práv jednotlivců, zvláště pak jejich práv vlastnických, však musí existovat racionální důvody a takové kroky zásadně mají, je-li to rozumně možné, dopadat na jednotlivce v obdobném postavení obdobně a zasahovat do jejich práv co nejméně, jak je to jen rozumně možné. Územní plánování již tím, že omezuje vlastníka ve škále možných způsobů využití svého majetku, znamená takový zásah do vlastnického práva ze své podstaty, a proto pro každé omezení z něho plynoucí musí existovat patřičný legitimní důvod. Cokoliv jiného by byla svévole, která ani v rámci politického rozhodování není obecně vzato přípustná.

Poměrování zájmů se uplatní nejen u zemědělské půdy I. a II. třídy ochrany (zde musí jiný veřejný zájem výrazně převažovat nad veřejným zájmem ochrany zemědělského půdního fondu), ale i u ostatních tříd (zde postačí „prosté“ převážení jiného zájmu).

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 As 123/2020-36**

ZMĚNA ÚZEMNÍHO PLÁNU MĚSTA ÚŠTĚK

*§ 26 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny,
ve znění pozdějších předpisů*

Pojem „sídelní útvar“ (ust. § 26 zákona o ochraně přírody a krajiny) odpovídá obsahově pojmu „souvisle zastavěné území obce s přílehlými rozvojovými plochami“. Z pohledu historického výkladu právní normy tak lze za „sídelní útvar“ považovat soubor budov k trvalému i dočasnému obývání (včetně např. chatových osad, rekreačních budov). Nemusí být spjat s trvalým přebýváním osob ve smyslu (trvalého) bydliště osob, které zde přebývají. Jde o území, které je souvisle zastavěno nebo jinak technicky upraveno pro potřeby obce podle územně plánovací dokumentace nebo územně plánovacích podkladů. Zahrnuje území (zóny) obytné, výrobní a rekreační, v nichž musí být dopravní, energetické, telekomunikační, vodovodní a kanalizační sítě v rozsahu přiměřeném potřebám druhu území (zón). Do rozvojového území obce (tvořícího nedílnou část sídelního útvaru) patří i zastavitelné plochy určené v platném územním plánu nebo v zásadách územního rozvoje k zastavění a spolu se zastavěným územím

obce se považují za zónu kulturní krajiny. Tvoří ucelený, od jiných jednotek osídlení prostorově oddělený útvar. Tento výklad je nutno přijmout zejména se zřetelem k hodnotám, které se chrání zákonem o ochraně přírody a krajiny (přírodní bohatství, současně však, při respektování požadavků na ochranu krajiny, i zachování a udržitelný rozvoj území sloužících k využívání člověkem a přebýváním osob).

Ochrana zvláště chráněného území směřuje primárně proti nadměrnému rozvoji výstavby, jejíž vliv by mohl narušit specifickou rovnováhu a mnohdy nevyčíslitelnou ekologickou hodnotu chráněné krajinné oblasti. Smyslem a účelem zákazu vytváření nových sídelních útvarů na území chráněné krajinné oblasti je především nezakládat další souvisle zastavěná území obce.

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 27. 5. 2022, č. j. 4 As 482/2019-77**

ÚZEMNÍ PLÁN DOMAŽLICE

§ 13 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, ve znění pozdějších předpisů

Nejvyšší správní soud zrušil územní plán v části týkající se pozemků navrhovatele, a to pro vnitřní rozpor mezi textovou a grafickou částí územního plánu. Uvedl, že krajský soud pochybil, považoval-li tyto rozpory jen za nepodstatné a územní plán v napadené části pro tyto vady nezrušil. Je totiž nezbytné, aby pozemky zařazené do plochy veřejného prostranství byly zcela přesně specifikovány a označeny jak v textové části, tak i v grafické části územního plánu a aby obě tyto části také byly vzájemně souladné.

Textová a grafická část územně plánovací dokumentace musí být ve vzájemném souladu. Rozpor mezi těmito částmi územně plánovací dokumentace zakládá nejistotu pro další rozvoj území a je důvodem pro zrušení územního plánu, jehož se dotýká, nebo jeho části.

*Soudní rozhodnutí vybrala:
Mgr. Naděžda Studenovská*

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
ze dne 22. 6. 2022, č. j. 5 As 98/2019-82**

**OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY,
ÚZEMNÍ PLÁN, PŘEZKUMNÉ ŘÍZENÍ,
NEPŘEZKOUATELNOST, PROPORCIONALITA**

§ 43 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů

§ 171 a násl. a § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

§ 101a a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů

Rozsudkem ze dne 22. 6. 2022 č. j. 5 As 98/2019-82 Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 2. 2019, č. j. 59 A 13/2018-142.

Z rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá:

Odpůrce (Krajský úřad Karlovarského kraje) brojil kasační stížností proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 2. 2019, č. j. 59 A 13/2018-142, kterým bylo k návrhu města K. (navrhovatele) zrušeno opatření obecné povahy odpůrce, Krajského úřadu Karlovarského kraje, ze dne 28. 11. 2017, č. j. 1272/RR/17. Odpůrce tímto opatřením obecné povahy rozhodl podle § 97 odst. 3 ve spojení s § 174 odst. 2 správního řádu v přezkumném řízení tak, že textová a grafická část opatření obecné povahy, územního plánu města K., vydaného usnesením zastupitelstva města K. ze dne 7. 8. 2015, č. 6/8/2015, které nabylo účinnosti dne 16. 9. 2015 (dále též „územní plán K.“), vztahující se k území vymezenému hranicemi stanoveného chráněného ložiskového území Horní Slavkov – Krásno – Čistá, se ruší a takto vymezené území se stává územím bez územního plánu.

Podle § 43 odst. 4 stavebního zákona se územní plán vydává formou opatření obecné povahy podle správního řádu, přičemž dle § 192 odst. 2 stavebního zákona je k přezkoumání opatření obecné povahy vydaného orgány obce příslušný krajský úřad. Ten tak může na základě § 174 odst. 2 správního řádu učinit v přezkumném řízení ve smyslu § 94 a násl. správního řádu, a to pouze za účelem posouzení souladu územního plánu s právními předpisy. Relevantní právní úprava výslovně neřeší, zda je možné v přezkumném řízení zrušit pouze část přezkoumávaného územního plánu (dle § 192 odst. 3 stavebního zákona, ovšem účinného až od 1. 1. 2021, je vyloučena pouze změna územní plánovací dokumentace v přezkumném řízení). Zrušení územního plánu pouze v nezbytném rozsahu je však v souladu se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře dle § 2 odst. 3 správního řádu i s požadavkem na přiměřenost zásahu do výkonu územní samosprávy vyjádřeným Ústavním soudem např. v nálezu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[j]e-li v přezkumném řízení podle ust. § 98 správního řádu přezkoumáván územní plán vydaný formou opatření obecné povahy v samostatné působnosti (§ 6 odst. 5 a § 43 odst. 4 poslední věta zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů), jeho zrušením, a to i částečným, dochází k zásahu do samostatné působnosti, tedy do ústavně

zaručeného práva územního samosprávného celku na územní samosprávu (čl. 8 a čl. 100 odst. 1 Ústavy). Stát může podle čl. 101 odst. 4 Ústavy zasahovat do činnosti územních samosprávných celků jen tehdy, vyžaduje-li to ochrana zákona, a jen způsobem stanoveným zákonem“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2014, č. j. 7 A os 1/2013-35, srov. též rozsudek zdejšího soudu ze dne 5. 6. 2014, č. j. 7 As 15/2014-34). Ústavní soud následně ve svém nálezu ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. III. ÚS 3817/17, konstatoval, že výše citovanou právní úpravu „považuje za ústavně konformní zákonné zmocnění správního orgánu (v daném případě krajského úřadu) přezkoumat z přesně vymezených důvodů (nesoulad s právními předpisy) územní plán obce vydaný ve formě opatření obecné povahy, a to i v tom případě, kdy byl vydán v samostatné působnosti, za podmínky, že v rámci výkonu přezkumné činnosti lze územní plán obce ve formě opatření obecné povahy zrušit, nikoli však měnit; tedy tato právní úprava sama o sobě není v rozporu s ústavním právem samosprávného celku na samosprávu zaručeného v čl. 8, čl. 100 odst. 1 a čl. 101 odst. 4 Ústavy ani tehdy, zruší-li správní orgán při přezkumu jeho územní plán ne v celku, nýbrž jen v některých jeho částech, je-li takto omezený kasační zásah šetrnější a odpovídá-li vytykánému porušení právních předpisů, obsahu územního plánu a dalším skutkovým okolnostem případu [...]“.

V nyní posuzované věci se jedná o zrušení pouze části územního plánu K. předmětným opatřením obecné povahy stěžovatele. Ke splnění výše uvedených podmínek je tedy nutné, aby krajský úřad shledal nesoulad územního plánu s právními předpisy a toto zjištění promítl do svého opatření obecné povahy tak, aby s ohledem na zásadu proporcionality a minimalizace zásahu do práva navrhovatele na územní samosprávu jakož i do práv dalších dotčených osob zrušil pouze odpovídající část územního plánu. S ohledem na zásadu právní jistoty a na požadavky kladené na opatření obecné povahy má krajský úřad povinnost rušenou část opatření obecné povahy dostatečně konkrétně vymezit a odůvodnit, k jakému porušení právních předpisů došlo a z jakých důvodů přistoupil ke zrušení územního plánu právě v tomto rozsahu. Posuzované opatření obecné povahy tak musí splňovat kritéria přezkoumatelnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS). Stěžovatel v napadeném opatření obecné povahy uvedl, že spatřoval porušení právních předpisů v postupu navrhovatele, který dle něj nezohlednil uplatněná stanoviska obvodního báňského úřadu (OBÚ). Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatel zjištěná pochybení v postupu při pořizování a schvalování územního plánu K. opíral výhradně o jednotlivá stanoviska a vyjádření OBÚ jako dotčeného orgánu, neuváděl však, jak se vypořádal se zásadou koncentrace, která ovládá uplatňování námitek, připomínek a stanovisek v rámci procesu pořizování územního plánu v jeho jednotlivých fázích, a neuvedl ani nové skutečnosti, které případně mohly vyvstat a dokládat podstatnou změnu podmínek, za kterých byla předchozí stanoviska vydávána. S ohledem na skutečnost, že závěr stěžovatele a výsledné zohlednění obsahu uplatněných stanovisek OBÚ nebere zřetel na zásadu koncentrace, obsahovou protichůdnost jednotlivých stanovisek OBÚ ani na zohlednění jednotlivých etap, v nichž byla stanoviska uplatňována, krajský soud nepřisvědčil ani závěru stěžovatele, že v rámci řízení o územním plánu nebyl zohledněn obsah včas uplatněných stanovisek. Předmětné opatření obecné povahy je z těchto důvodů dle krajského soudu v tomto rozsahu nepřezkoumatelné pro ne-

dostatek důvodů. Tento závěr stěžovatel v kasační stížnosti rozporoval, neboť měl za to, že dané závěry dostatečně odůvodnil a stanoviska OBÚ bylo možné bez výjimky zohlednit.

V odůvodnění napadeného opatření obecné povahy stěžovatel krátce konstatoval, že OBÚ jako dotčený orgán chrání veřejný zájem a jeho stanoviska jsou pro pořizovatele závazná, proto je nutné jim bezpodmínečně vyhovět, nebo přistoupit k řešení rozporu dle § 136 odst. 6 správního řádu. Jestliže navrhovatel tento postup nerespektoval, došlo k porušení § 53 odst. 4 písm. d) stavebního zákona. V rozhodnutí o námitkách, v rámci vypořádání námítky č. I. – 1. část, stěžovatel uvedl, že při existenci protichůdných podkladů pro zpracování návrhu územního plánu, pokud se pořizovatel nemůže sám rozhodnout, který z dokumentů je objektivnější, vyvolá další jednání a požádá o další stanoviska dotčených orgánů. Upozornil dále na § 15 odst. 1 horního zákona, který vyžaduje po pořizovateli ochranu veřejného zájmu na ochraně a hospodárném využití ložiska. Dle vypořádání námítky č. 2 – III. část dospěl stěžovatel k závěru, že OBÚ měl právo vydat stanovisko ze dne 25. 6. 2010, neboť zpracování znaleckého posudku Ing. R. je „jasným dokladem nově zjištěných a doložených skutečností, kterými se změnilly podmínky v území, kontinuita stanovisek dotčeného orgánu tak byla zachována.“ OBÚ tak dle stěžovatele postupoval v souladu se stavebním zákonem i horním zákonem, neboť je povinen chránit veřejný zájem v oblasti ochrany ložisek a znalecký posudek Ing. R. takovou ochranu navrhuje. Dle vypořádání námítky č. 2 – IV. část dospěl stěžovatel dále k závěru, že všechna stanoviska OBÚ byla obdobného charakteru, neboť upozorňovala na stanovené chráněné ložiskové území (CHLÚ) K. a DP K. I., na vliv trhacích prací na zástavbu a na příslušná ustanovení horního zákona. Na základě stanoviska OBÚ ze dne 25. 6. 2010, č. j. SBS 16724/2010, byla pořizovatelem vyvolána další jednání OBÚ a navrhovatele, na nichž OBÚ požadoval zpracovat kategorie navržené znaleckým posudkem Ing. R., které budou sloužit pro návrh podmínek k umístění staveb dle § 19 horního zákona. Stěžovatel následně shrnul požadavky OBÚ k návrhu územního plánu K. formulované ve stanovisku OBÚ ze dne 6. 1. 2012, č. j. SBS/38448/2011/OBÚ08, a s odkazem na předchozí části odůvodnění napadeného opatření obecné povahy zopakoval, že všechna stanoviska OBÚ jsou závazná a pořizovatel je povinen je respektovat. Žádost o ukončení řešení rozporu podaná navrhovatelem jakožto novým pořizovatelem je proto dle stěžovatele porušením § 53 odst. 4 písm. d) stavebního zákona. Stěžovatel ve vypořádání námítky dospěl k závěru, že OBÚ hájil veřejný zájem odkazem na stanovené CHLÚ i dobývací prostor a na vliv trhacích prací na zástavbu, a to v zákonných lhůtách, ale též po lhůtě na základě nově zjištěných a doložených skutečností, kterými se změnilly podmínky v území i po lhůtě uvedené v § 52 odst. 3 stavebního zákona. Stěžovatel také konstatoval, že nový pořizovatel ani projektant se se skutečnostmi dle stanovisek OBÚ v odůvodnění územního plánu K. nevypořádali, resp. neodůvodnili, proč má převážít veřejný zájem na umístění zástavbových ploch v CHLÚ K. Míru liknavosti OBÚ, resp. skutečnost, že nesouhlasné stanovisko OBÚ vydal dle navrhovatele až s ročním zpožděním, stěžovateli dle jeho mínění nepřísluší posuzovat. Relevantní jsou stanoviska, která byla OBÚ vydána a se kterými musí být územní plán K. v souladu.

Z vyjádření účastníků tedy vyplývá, že sporný je postup navrhovatele při posuzování stanovisek OBÚ poté, co proběhlo veřejné projednání dne 28. 7. 2008, a to v souvislosti s výsledky

tohoto projednání. Dle § 52 odst. 1 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, se o upraveném a posouzeném návrhu územního plánu mělo konat veřejné projednání, k němuž měly být přizvány mj. dotčené orgány. Dle § 52 odst. 3 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, „[n]ejpozději při veřejném projednání může každý uplatnit své připomínky a dotčené osoby podle odstavce 2 námítky, ve kterých musí uvést odůvodnění, údaje podle katastru nemovitostí dokladující dotčená práva a vymezit území dotčené námitkou. Dotčené orgány uplatní na závěr veřejného projednání své stanovisko k připomínkám a námitkám. K později uplatněným stanoviskům, připomínkám a námitkám se nepřihlíží. Dotčené osoby oprávněné k podání námitek musí být na tuto skutečnost upozorněny.“ K postupu po veřejném projednání § 53 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, stanovil: „(1) Pořizovatel ve spolupráci s určeným zastupitelem vyhodnotí výsledky projednání a zpracuje návrh rozhodnutí o námitkách uplatněných ke konceptu i návrhu územního plánu. Pokud je to nezbytné, zajistí pro obec úpravu návrhu územního plánu v souladu se stanovisky dotčených orgánů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů. (2) Dojde-li na základě veřejného projednání k podstatné úpravě návrhu územního plánu, posoudí se přiměřeně podle § 50 a koná se opakované veřejné projednání za účasti dotčených orgánů. Stanoviska dotčených orgánů, námítky a připomínky lze uplatnit nejpozději při opakovaném veřejném projednání, jinak se k nim nepřihlíží. (3) Je-li na základě projednání nutné návrh územního plánu přepracovat, zpracuje pořizovatel ve spolupráci s určeným zastupitelem pokyny pro zpracování návrhu územního plánu a předloží je ke schválení zastupitelstvu obce, pro kterou je územní plán pořizován. Na obsah pokynů se vztahuje přiměřeně ustanovení § 49. (4) Pořizovatel přezkoumá soulad návrhu územního plánu zejména a) s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací vydanou krajem, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území a požadavky na ochranu nezastavěného území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, d) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů. (5) Součástí odůvodnění územního plánu zpracovaného pořizovatelem je a) výsledek přezkoumání územního plánu podle odstavce 4, b) vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území, c) stanovisko krajského úřadu k vyhodnocení vlivů na životní prostředí se sdělením, jak bylo zohledněno, d) vyhodnocení účelného využití zastavěného území a vyhodnocení potřeby vymezení zastavitelných ploch. (6) Dojde-li pořizovatel v průběhu řízení k závěru, že je návrh územního plánu v rozporu se zákonem nebo s požadavky uvedenými v odstavci 4, předloží návrh na jeho zamítnutí.“ Pokud jde o závazná stanoviska dotčených orgánů ve smyslu § 4 odst. 3 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2012, „[d]otčený orgán je vázán svým předchozím stanoviskem nebo závazným stanoviskem. Navazující stanoviska nebo navazující závazná stanoviska mohou dotčené orgány v téže věci uplatňovat pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnilly podmínky, za kterých bylo původní stanovisko vydáno, nebo skutečností vyplývajících z větší podrobnosti pořízené územně plánovací dokumentace nebo podkladů pro rozhodnutí nebo jiný úkon orgánu územního plánování nebo stavebního úřadu podle tohoto zákona, jinak se k nim nepřihlíží.“ V otázce zohledňování stanovisek dotčených orgánů podaných po lhůtě Nejvyšší správní soud nepřisvědčil

argumentu stěžovatele, podle něhož dle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2013, č. j. 50 A 24/2012-64, je třeba přihlížet i k těm závazným stanoviskům, která byla podána opožděně. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že dle tohoto rozsudku „skutečnost, že stanovisko uplatněno nebylo nebo že bylo uplatněno opožděně, nezabýváje pořizovatele ZÚR [povinnosti] se zabývat i otázkou vlivů koncepce na zájmy chráněné příslušnými zvláštními předpisy (srov. povinnost pořizovatele ZÚR odůvodnit soulad OOP s cíli a úkoly územního plánování a tedy i zvolenou konkretizaci ochrany veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy ve smyslu § 40 odst. 1 písm. b) a odst. 2 písm. a) ve spojení s § 18 odst. 3 stavebního zákona).“ Tento závěr lze obdobně vztáhnout také na pořizovatele územního plánu. Stěžovatel však tento názor přebírá bez dalšího, aniž by reflektoval další závěr vyplývající z tohoto rozsudku, tedy že v takovém případě to znamená „nižší podrobnost takového posouzení. Je-li stanovisko uplatněno, byť opožděně, nelze se mu tedy zcela vyhnout a minimálně zásadní připomínky v něm obsažené, je třeba zvážit. Opožděnost stanoviska však zbavuje v případě existujících rozporů mezi pořizovatelem a dotčeným orgánem povinnosti přistoupit k dohodovacímu řízení.“ Lze také přisvědčit navrhovateli, že citovaný rozsudek posuzoval odlišnou situaci, v níž nedošlo k podání žádných závazných stanovisek k návrhu územně plánovací dokumentace v rámci společného jednání. V nyní posuzované věci však OBÚ podal k návrhu územního plánu závazné stanovisko ze dne 23. 7. 2007, č. j. 1817/462/07, včas, a dokonce jej doplnil stanoviskem ze dne 31. 8. 2007, č. j. 2101/462/Ing.Ka/07. Navrhovatel proto měl z čeho vycházet při hodnocení vlivu navrženého územního plánu na zájmy chráněné horním zákonem. V projednávaném případě tak nebyla po lhůtě podána původní, ale až následná stanoviska. Citovaný rozsudek Krajského soudu v Praze proto na projednávanou věc nelze způsobem, jehož se dovolává stěžovatel, aplikovat. Vystává však jiná otázka, a to, zda měla být následná stanoviska OBÚ považována za včasná s ohledem na citovaný § 4 odst. 3 stavebního zákona.

Nejvyšší správní soud se tedy zabýval tím, zda se stěžovatel dostatečně vypořádal se zásadou koncentrace uplatněnou ve výše citovaném § 52 odst. 3 stavebního zákona a možnou výjimkou z ní v případě navazujících stanovisek na základě nových skutečností dle § 4 odst. 3 stavebního zákona. Stěžovatel v samotném odůvodnění napadeného obecné povahy nevymezil, která stanoviska OBÚ považuje za závazná a z jakého důvodu. Omezil se pouze na konstatování závaznosti všech stanovisek, aniž by zásadu koncentrace reflektoval. V rámci vypořádání námitek dospěl k závěru, že stanoviska podaná z hlediska § 52 odst. 3 stavebního zákona opožděně, byla opodstatněná, neboť reagovala na nově zjištěné a doložené skutečnosti, kterými se změnila podmínky v území. Jako jediný doklad o skutečnostech, kterými se změnila podmínky v území, však stěžovatel uvedl znalecký posudek Ing. R., který měl legitimovat následné stanovisko OBÚ ze dne 25. 6. 2010, č. j. SBS 16724/2010. Nejvyšší správní soud shledal odůvodnění stěžovatele nedostatečným. Stěžovatel především pokládal za závazná i stanoviska podaná po lhůtě dle § 52 odst. 3 stavebního zákona, ovšem dříve, než znalecký posudek Ing. R. vznikl. V soudním řízení sice stěžovatel uvedl, že za další novou skutečnost pokládal změnu DP K. I., avšak o němčem takovém není v odůvodnění posuzovaného opatření obecné povahy zmínka. Stěžovatel také nerozvedl, jaké nové skutečnosti by měl znalecký posudek Ing. R. dokládat. To považuje Nejvyšší správní soud za zásadní především proto, že posudek

vycházel z původního stavu dobývacího prostoru a stavu těžby, jak byla povolena původním rozhodnutím. Nejvyšší správní soud proto přisvědčil krajskému soudu, že stěžovatel se s podmínkou koncentrace nevypořádal.

Nejvyšší správní soud tedy uzavřel, že i přes dílčí pochybení, k nimž v řízení o daném návrhu územního plánu nepochybně došlo, stěžovatel při vydání napadeného opatření obecné povahy rušícího územní plán K. pro značnou část území navrhovatele dostatečně nepřezkoumal povahu jednotlivých stanovisek OBÚ s ohledem na fázi řízení, v níž byla uplatněna, a na okolnosti, za kterých byla vydána. Nelze ani přisvědčit názoru stěžovatele, že byla zachována kontinuita závazných stanovisek OBÚ a že by všechna vydaná stanoviska byla pro pořizovatele závazná. Nejvyšší správní soud proto v daném ohledu neshledal i přes stručnost posouzení dané otázky v odůvodnění rozsudku krajského soudu a některé dílčí nepřesnosti takové zásadní pochybení krajského soudu, které by mělo vliv na závažnost jeho rozsudku.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele směřující proti závěru krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného opatření obecné povahy z důvodu nedostatečného vymezení částí, v níž se územní plán ruší. Opatřením obecné povahy stěžovatel zrušil grafickou i textovou část územního plánu K. vztahující se k území CHLÚ K. Nejvyšší správní soud dlouhodobě zastává názor, že „[i] v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů“ (srov. rozsudek ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, č. 1795/2009 Sb. NSS). Podle § 173 odst. 1 správního řádu musí opatření obecné povahy obsahovat odůvodnění. Z § 172 odst. 4 správního řádu plyne, že správní orgán se v odůvodnění opatření obecné povahy musí vypořádat s uplatněnými připomínkami; dle § 172 odst. 5 správního řádu je součástí odůvodnění opatření obecné povahy dále rozhodnutí o námitkách, které navíc musí obsahovat vlastní odůvodnění. Z § 68 odst. 3 správního řádu užitého přiměřeně dle § 174 odst. 1 správního řádu je však zřejmé, že ani v odůvodnění opatření obecné povahy nesmí chybět základní obsahové náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 6. 2018, č. j. 3 As 112/2016-37, publ. pod č. 3771/2018 Sb. NSS, „[v] zásadě lze tedy na odůvodnění opatření obecné povahy přiměřeně vztáhnout požadavky vyplývající z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu způsobem, který zajistí jeho přezkoumatelnost, coby obecný požadavek na kvalitu správních aktů (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 22. 12. 2011, č. j. 8 Ao 6/2011-87, publikovaný pod č. 2741/2013 Sb. NSS).“ Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že obdobným způsobem je nutné nahlížet i na formulaci „výrokové“, resp. „operativní“ části opatření obecné povahy. Byť je znakem opatření obecné povahy obecně vymezený okruh adresátů, je nutné dbát na konkrétní, resp. dostatečně určité vymezení předmětu regulace. Ve vztahu k napadenému opatření obecné povahy se jedná o určitost, s jakou je vymezena rušená část územního plánu K. Krajský soud v tomto smyslu dospěl k závěru, že vymezení rušené části územního plánu K. ve „výroku“ napadeného opatření obecné povahy není dostatečně určité, a proto v případě jeho aplikace spolu se zbývající částí územního plánu K. tento územní plán nesplňuje požadavky na určitost a srozumitelnost. V odůvodnění napadeného opatření obecné povahy se stěžovatel vyjádřil k jeho srozumitelnosti a určitosti v rámci vypořádání

námitek navrhovatele, toto vypořádání argumentačně kopíruje námitky uplatněné stěžovatelem v касаční stížnosti. Pro vymezení rušené části územního plánu K. stěžovatel využil odkaz na grafické znázornění CHLÚ K. v koordinačním výkresu vydaného územního plánu. Jako argument pro určitost tohoto vymezení odkázal na to, že CHLÚ K. bylo stanoveno rozhodnutím Ministerstva životního prostředí a jedná se o územně analytický podklad pro územní plán navrhovatele. Tato skutečnost se však míjí s operativní (výrokovou) částí napadeného opatření obecné povahy. Stěžovatel totiž neodkázal na CHLÚ K. samotné, jak je vymezeno rozhodnutím ministerstva, ale pro vymezení dotčeného území využil grafické zobrazení CHLÚ v koordinačním výkresu. Je tedy nutné za vymezení pokládat toto zobrazení i s případnými odchylkami od rozhodnutí ministerstva o vymezení CHLÚ K.

Územní plán má dle § 43 odst. 1 stavebního zákona za úkol mj. vymezením plošné a prostorové uspořádání území obce, plochy a koridory různého určení a stanovit podmínky pro jejich využití. Územní plán je proto členěn na plochy a koridory s konkrétním využitím, které zpravidla kopírují hranice jednotlivých pozemků. Jestliže hranice CHLÚ K. protíná tyto plochy a koridory, vznikaly komplikace s určením, která část byla zahrnuta do stále platného územního plánu K. a která již ne. Například došlo ke zrušení téměř celého vymezení zastavěného území sídelního útvaru K., ovšem s výjimkou části nacházející se na okraji vymezené smíšené výrobní plochy, která tak byla sama hranicí CHLÚ K. rozdělena. Stěžovatel ze skutečnosti nereflektoval. Naopak v rámci své argumentace uváděl, že za zastavěné území bude na území bez územního plánu bez dalšího považována dle § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona výhradně zastavěná část obce vymezená k 1. 9. 1966 a vyznačená v mapách evidence nemovitostí (intravilán). Ačkoliv tedy grafické vymezení hranic CHLÚ K. může být dostatečné pro účely koordinačního výkresu územního plánu K. obdobně, jako jsou dostatečně zaznamenány jiné limity využití území (dle § 43 odst. 3 stavebního zákona územní plán nesmí obsahovat podrobnosti náležející svým obsahem regulačnímu plánu nebo územním rozhodnutím), v případě využití tohoto kritéria jako základu pro zrušení části územního plánu neposkytuje tento postup dostatečnou právní jistotu vlastníkům dotčených pozemků i s ohledem na to, jakým režimem se bude řídit případné územní řízení týkající se těchto pozemků. Obdobný deficit obsahuje i zobrazení rušené části územního plánu K. v odůvodnění napadeného opatření obecné povahy prostřednictvím obrázku č. 1 „Grafický zákes rozsahu ložiskového území Horní Slavkov – Krásno – Čistá na správním území města K.“ Vymezení hranice CHLÚ K. proto není dle Nejvyššího správního soudu dostatečně přesné pro určení rušené části územního plánu, a to ať již jde o grafickou část územního plánu, nebo část textovou. Pokud měl stěžovatel v úmyslu zrušit grafickou i textovou část územního plánu K. v územním rozsahu CHLÚ K., měl dle zdejšího soudu využít jeho přesnou specifikaci v rozhodnutí ministerstva a současně vzít v potaz ta území, u nichž i toto vymezení může způsobovat značnou právní nejistotu vlastníkům dotčených pozemků, a to opět s ohledem jak na grafickou, tak i textovou charakteristiku ploch a koridorů, na nichž se tyto pozemky nacházejí. Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem v tom, že vymezení zrušené části územního plánu K. v napadeném opatření obecné povahy lze považovat za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Nelze přisvědčit ani námitce stěžovatele, podle níž krajský soud neuvedl, jakým způsobem měl stěžovatel své opatře-

ni změnit. Krajský soud v obecné rovině dostatečně konkrétně specifikoval, jaké nedostatky v daném ohledu shledal, rozhodně však nebyl povinen stěžovateli detailně předepisovat, jak má ve věci dále postupovat.

Stěžovatel dále namítá, že se krajský soud nezabýval otázkou proporcionality napadeného opatření obecné povahy, ač tak měl dle jeho názoru učinit. Stěžovatel je přitom přesvědčen o tom, že rozsah zrušení územního plánu, který zvolil, je proporcionální. Nejvyšší správní soud k této námitce především konstatuje, že krajský soud proporcionalitu napadeného opatření obecné povahy přímo nezhodnotil z toho důvodu, že i v této otázce shledal opatření stěžovatele, již vzhledem ke shora výtčeným deficitům týkajícím se zohlednění zásady koncentrace, resp. posouzení včasnosti stanovisek dotčeného orgánu, nepřezkoumatelným. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud potvrzuje, že správním soudům přísluší i v tomto případě v prvé řadě posoudit, jakým způsobem proporcionalitu příslušného aktu hodnotil správní orgán, který ho vydal (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011-43). Pokud jde, jako v daném případě, o kontrolu samosprávy ze strany státu, lze odkázat na výše citovaný náleze ze dne 14. 5. 2019, sp. zn. III. ÚS 3817/17, v němž Ústavní soud uvedl, že územním samosprávným celkům bylo zákonem do samostatné působnosti svěřeno i rozhodování o rozvoji svého území, přičemž stát do tohoto rozhodování může zasahovat jen v případě porušení zákona a způsobem a postupy, které určuje opět jen zákon. Výkon územní samosprávy je tedy ze své podstaty i v otázce přijímání územně plánovací dokumentace ve formě opatření obecné povahy ústavně zaručeným právem obcí a krajů. Ústavní soud v uvedeném nálezu dále konstatoval: „Ústavní soud předně zdůrazňuje, že předmětem této ústavní stížnosti je zrušení části územního plánu krajským úřadem postupem podle § 94 a násl. a § 174 odst. 2 správního řádu za použití § 97 odst. 3 správního řádu v přezkumném řízení ze strany orgánů státní správy. Jde tedy o situaci vrchnostenského zásahu orgánu výkonné moci do samosprávného rozhodování územní samosprávy v samostatné působnosti, jinými slovy řečeno, o ingerenci moci výkonné na straně jedné, do práva územních samosprávných celků na samosprávu (jakožto práva chráněného přímo Ústavou v čl. 99 až 105) na straně druhé (...). Tuto situaci je třeba důsledně odlišovat od té situace, kdy správní soud přezkoumává návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí postupem podle § 101a a násl. s. ř. s., kdy subjekt (typicky – ale nikoliv pouze – osoba soukromého práva) tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen. V takovém případě totiž správní soud posuzuje zásah do veřejných subjektivních práv jejich nositelů, a často i zásah do jejich ústavně garantovaných práv (typicky práva vlastnického podle čl. 11 Listiny, či práva na příznivé životní prostředí podle čl. 35 Listiny), který porovná s právem územního samosprávného celku na správu vlastních věcí.

V nyní přezkoumávané věci je však situace odlišná, jelikož správní soud posuzuje – zjednodušeně řečeno – spor orgánu výkonné moci a územního samosprávného celku, a to de facto při abstraktní kontrole zákonnosti aktu vydaného obcí (opatření obecné povahy) v rámci její samostatné působnosti, tj. jejího územního plánu. Již z tohoto odlišení dvou typů přezkumu zákonnosti územního plánu dle Ústavního soudu jednoznačně vyplývá nutnost jiného postupu správních soudů při posouzení konkrétní věci. V tomto typu řízení tedy správní soud předně

musí vycházet z obecných zásad vyjádřených v části V. a) tohoto nálezu, a zejména z toho, že zásah státu (zde v podobě opatření obecné povahy přezkumného orgánu – krajského úřadu) ve smyslu čl. 101 odst. 4 Ústavy nesmí být v rozporu s ústavně zakotvenými znaky samosprávy, a je přípustný toliko tehdy, když to ochrana zákona nezbytně (pravidlo potřebnosti v rámci testu proporcionality) vyžaduje. Při rozhodování správního soudu o zákonnosti zásahu orgánu výkonné moci do samosprávy obce musí soud náležitě zvážit význam práva územního samosprávného celku na samosprávu na jedné straně a význam důvodů, svěřících pro takový zásah, na straně druhé; zásah musí být přiměřený závažnosti takových důvodů. Výsledek poměrování těchto dvou skupin hodnot musí soud ve svém rozhodnutí přesvědčivě a jednoznačně odůvodnit, proč prolamuje ústavně zaručené právo obce na samosprávu při rozhodování o rozvoji svého území chráněného v hlavě sedmé Ústavy. Ústavní soud zdůrazňuje, že takovýto zásah do samosprávy obce musí být činen pouze a jen v těch případech, kdy jednání obce je v příkrém rozporu se zájmy, které zákon (zde stavební zákon) chrání, přičemž počinání obce v samostatné působnosti musí být s těmito zájmy v nepochybném rozporu.“ Z uvedeného mj. vyplývá, že s ohledem na ústavní právo obce na samosprávu musí rozsah zrušení územního plánu v přezkumném řízení odpovídat charakteru a závažnosti vad, jimiž přezkoumávaný územní plán trpí. Stěžovatel se zabýval, proporcionalitou zásahu do územního plánu K. přímo v odůvodnění napadeného opatření obecné povahy i v rozhodnutí o námitkách. V odůvodnění stěžovatel obecně konstatoval, že respektoval zásadu zdrženlivosti a posoudil práva navrhovatele, jakož i dotčených vlastníků a veřejnosti a dospěl k závěru, že zvolený rozsah zrušení územního plánu K. vymezený pomocí hranic grafického znázornění CHLÚ K. odpovídá zájmům chráněným OBÚ, a proto byl zvolen jako nediskriminační a nejšetrnější k uvedeným zájmům. V rozhodnutí o námitce č. 2 – V. a VI. část dále stěžovatel upřesnil, že zásada proporcionality zásahu do „výkonu správního orgánu“ je vždy vyvažována zásadou naplňování veřejného zájmu. Za veřejný zájem v daném případě stěžovatel označil zájem na ochraně a hospodárném využití ložiska. Námitku navrhovatele, podle níž ani ze stanoviska OBÚ ze dne 31. 8. 2007, č. j. 2101/462/Ing. Ka/07, nevyplývá, že by OBÚ považoval za problematické vymezení celého zastavěného území sídelního útvaru K., vypořádal stěžovatel tak, že na základě změny podmínek ve využívání území v blízkosti DP K. I. vyplývající ze znaleckého posudku Ing. R. a z důvodu nekompetentnosti stěžovatele posuzovat rozporné závěry znaleckých posudků přistoupil ke zrušení územního plánu K. v rozsahu CHLÚ K., jehož ochranu zajišťuje OBÚ a v němž OBÚ navrhuje podmínky pro umístění, případně provedení staveb. Pokud jde o přiměřenost ve vztahu k zásahu do práv nabytých ve smyslu § 94 odst. 4 správního řádu na základě přezkoumávaného územního plánu K. v dobré víře, uvedl stěžovatel, že zrušením části územního plánu K. dojde ke zrušení vymezení zastavitelných ploch, na nichž by postupná výstavba ztížila či dokonce znemožnila vybudování části ložiska, mohlo by tudíž dojít k porušení § 30 odst. 3 písm. a) horního zákona. Nicméně výstavba na tomto území je podle stěžovatele do určité míry možná na základě právní úpravy území neregulovaného územním plánem. Pozemky tedy mohou být využívány k účelu, ke kterému sloužily doposud, a jejich plné využití pro výstavbu

bude možné po úplném vydobytí ložiska. Újma veřejnému zájmu způsobená přijetím územního plánu K. proto dle stěžovatele převyšovala újmu způsobenou navrhovatelem a soukromým vlastníkem pozemků jeho zrušením ve vymezeném rozsahu. Stěžovatel tedy dle svého vyjádření zrušil územní plán K. v rozsahu grafického znázornění CHLÚ K., neboť nebyl schopen zhodnotit váhu rozporných znaleckých posudků. Podle Nejvyššího správního soudu tento důvod pro zrušení územního plánu na ploše cca 1/3 území navrhovatele neobstojí, neboť v obou znaleckých posudcích byla nejvzdálenější zóna, v níž by mělo být ještě stanoveno nějaké omezení pro výstavbu, ohraničena vzdáleností 1 200 m od hranice DP K. I. Rozsah zrušení je tedy založen na neodůvodněném závěru, že se jeho důvody týkají celého území, k němuž se vztahuje veřejný zájem chráněný OBÚ. Navrhovatel ve své námitce v tomto ohledu odkázal přímo na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, č. j. 5 As 85/2015-36, dle něhož je zrušení územního plánu zásahem do ústavního práva územního samosprávného celku na samosprávu (čl. 8 a čl. 100 odst. 1 Ústavy). Navrhovatel zdůraznil také závěr rozšířeného senátu vyslovený v tomto rozsudku, že za přiměřeného použití § 94 odst. 4 správního řádu může obec také namítat, že územní plán byl sice vydán v rozporu s právem, avšak újma, která obci jeho případným zrušením vznikne, je nepoměrně větší než újma, která v důsledku porušení zákona vznikla jinému subjektu nebo veřejnému zájmu.

K námitce stěžovatele o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost Nejvyšší správní soud uvedl, že lze přisvědčit stěžovateli, že v několika případech krajský soud přezkoumávaný akt stěžovatele označil nesprávně za rozhodnutí namísto opatření obecné povahy. Jedná se však pouze o chybu v psaní, která nijak neovlivňuje zákonnost rozsudku. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud také v případě nesprávné citace § 101d odst. 4 s. ř. s. Pokud jde o zmínku krajského soudu o obecně závazné vyhlášce, jde opět o dílčí nesprávnost, která na zákonnost rozsudku nemá vliv. Ačkoliv se může zdát tato pasáž nesrozumitelná, jde patrně pouze o nešťastně vyjádřené pravidlo, že územní plán je vydáván zastupitelstvem obce v samostatné působnosti jako opatření obecné povahy, které je následně v souladu s § 173 odst. 1 správního řádu oznámeno (vyhlášeno) veřejnou (nikoliv obecně závaznou) vyhláškou. Byť krajský soud, jak již bylo konstatováno, vyjádřil důvody pro zrušení napadeného opatření obecné povahy poměrně stručně, shledal Nejvyšší správní soud jeho rozsudek nejen plně přezkoumatelným (ostatně stěžovatel s ním v kasační stížnosti rozsáhle polemizuje), ale i, až na výše uvedené dílčí nepřesnosti, věcně správným. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že opatření obecné povahy stěžovatele je v již popsaných aspektech nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, resp. nedostatek důvodů. To jsou nepochybně vady podřaditelné pod důvody zrušení napadeného opatření obecné povahy dle § 101d odst. 2 s. ř. s. a krajský soud tedy nepochybil, pokud za přiměřeného použití § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 101b odst. 4 s. ř. s. napadené opatření obecné povahy bez jednání zrušil.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

*Soudní rozhodnutí vybrala:
Česká společnost pro stavební právo*